DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,
VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè diſcutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis vigeſimâ-octavâ Februarii M. DCC. XXXII.

M. JOANNE HERMENT,
Conſiliario, Medico Regis Ordinario,
Doctore Medico, Præſide.

An prægnanti Apoplexiâ correptæ Partus manu promovendus?

I.

NÆ dolenda prorſùs atque infelix fœminarum conditio! Quot & quantis undique calamitatibus circumcluduntur? Illas non modò viris communes morbi, ſed & ducenti peculiares laceſſunt. Siccine generis humani parentes habentur? Siccine Natura æquo jure ſua diſpertitur munera? Factum iniquè clamitent omnes. Scruteris, amabo, diverſa vitæ mulierum tempora: ſingula malorum pullities. Moleſtias, angores, faſtidia, curas, ſollicitudines, quærimonias, tædia, dolores, cruciatus ubique animadvertere eſt. Creſcit & firmeſcit tenellum corpus? Creſcunt, augeſcunt & incommoda. Adventantem pubeſcendi ætatem expectat horrenda Symptomatum Syndrome. Debito jam potitur corpus augmento? Menſes tentant molimina. Hinc laſſitudines, cephalalgiæ, torpores, cardialgiæ, nauſeæ, vomitus, dyſpneæ, viſcerum tenſiones, nonniſi ſanguinis effluxu fuganda. Nullum per vias à Natura dicatas cruori patet iter? Innumera ſtatim ſe produnt mala. Hyſterici invadunt inſultus; Sanguis canalibus ſuis contineri haud potens, huc & illuc appellit. Modò ad cerebrum raptus, comatoſos epilepticoſque acceſſit affectus; modò fractis ventriculi, vel pulmonum vaſis, affatim evomitur atque expuitur. Nunc inductâ Chloroſi marceſcit corpus: Nunc idem, ſuperveniente Ictero, tetrâ tingitur flavedine. His obnoxia malis virginum ætas. At dum minima. Quanta ſecum trahit vita conjugalis incommoda! *Partheniacorum* morborum finis ſæpè liciti complexus: ſed ne victoriam cantitent. Dum Charybdim vitant, in Scyllam præcipites ruunt. Virginum Syren matrimonium: ſub caducis quæ præmonſtrat liliis horrida latent ſpineta. Concepit mulier? En mutato fluidorum motu, mu-

tatâ ſolidorum oſcillatione, inaudita appetit, perpetuo torquetur vomitu. Progrediente graviditate addunt ſe comites difficilis & anheloſa reſpiratio, dolor lumbos & inguina aſſiduè diſcrucians. Varicoſi oboriuntur in cruribus tumores; in lotio retinendo vel excernendo labor ingens; alvus aut intenſiùs ſtricta, aut dyarrhæâ colliqueſcit. Tot ac tam diris abſentibus ſymptomatis, nihil prægnanti metuendum putares? Illis remotis, feliciſſimum partum dejerares? Cave, ne te malus auferat error. Paucis conceſſum ad ultimam uſque geſtationis diem feliciter pervenire; ipſo ſæpe in portu naufragium faciunt gravidæ. Imò ſi acuto morbo corripiatur prægnans, vix ſine partu ab eo liberari poteſt.

I I.

INTER acutos quibus obnoxiæ prægnantes, Apoplexiam recenſeas. Hac periculoſiùs nihil. Ubi gravidam invadit, vix de matre & fœtu quidquam ſperaveris. Plurima in prægnante prædicunt Apoplexiam omina. Quidam ex aliqua parte, præſertim ex infimo ventre, vapores ad caput efferri videntur, cuncta apparent circumagi; caput ingenti & ſubito percutitur dolore; facies intensè rubeſcit; oculi præ turgeſcentiâ prominent, iidem vertiginoſi, caligantes micantibuſque ſcintillis deluſi; invicta in ſomnum propenſio. Apoplexiam præſentem dira indicant ſymptomata. Ægra jacet immota, triſte adſtantibus ſpectaculum; ſtupor omnes artus obſidet. Vox ſtrangulatorum rugitus æmulatur; anheloſa ſtertoroſaque reſpiratio, debilis aliquandò, ſæpè interpolatè perficitur. Pulſus reſpirationis vicibus accuratè reſpondet; ſpuma ex ore effunditur; marceſcunt oculi: ſudor frigidus emanat undique. Atrox ille affectus quoſcumque aggreditur; ſæpiùs tamen viros quàm fœminas; ex his prægnantes faciliùs obſedit, ſemelque obſeſſas ægriùs dimittit. Quot eheu! novæ prolis ſpe lætas immiſericorditer depopulatur Apoplexia? Exhorrueris. Quò propiùs ad geſtationis terminum accedunt fœminæ, eò magis periclitantur. Quoſdam Apoplexiâ percuſſos ſanari contingit; ex prægnantibus vix unam. Nec mirum: quæ illis prompta proſunt auxilia, his ne parùm quidem conferunt; quin & matrem & fœtum Orco demittunt. Hujus rei cauſam ſollicitus expiſcaris? Babylonios ſcrutaris numeros? At deſine: ratio non occulta. Quemquamne latet gravidarum ſtatus? Neſcire nefas. Creſcente fœtu, craſſeſcendo dilatatur uterus; totum pelvis cavum replet: undequâque cuncta premuntur abdominis viſcera. Ipſamet vaſa ſanguifera veluti ſtrangulata cruorem admittere non poſſunt. Obrutus uteri mole venarum Iliacarum truncus, & ab ipſis orientes rami ſanguinem in ſe per arterias tranſlatum nequeunt revehere. Ubique inferioribus in arteriis obices, ubique remoræ ſanguini non ſuperabiles. Nihilominus interea perficitur Chyloſis & Hæmatoſis. Augeſcens valdè cruoris copia vaſa plus æquo diſtendit, & eò versùs ubi minor preſſio reſilit atque defertur. Hinc per Carotides & vertebrales Arterias cerebrum impetit, replet, premit, & Apoplexiam inducit. I nunc & vulgaribus armis morbum aggredere: caſſa omnia deprehendes.

I I I.

SOLITA adversùs Apoplexiam remedia ſanguinis miſſio, Emetica, Cathartica, Ptarmica: optima quidem. Quid autem prægnanti Apoplecticæ proderunt? Venam in brachio pertundis, ſanguinem copioſiùs mittis?

Nec malè : At hîc ingenti & ſubitâ opus Revulſione ; cruor è cerebro citò dimovendus. Ad Saphænæ ſectionem certior properas ? Heu ! Quid agis ? Tenellis floribus Auſtrum immittis. Saphænâ ſectâ viam arterioſo ſanguini liberiorem paras : ſed nonne vides hoc ipſo fœtum perimi ? Certiſſimum. Proſiliente è Saphænâ ſanguine, magna in Aortam inferiorem creatur derivatio ; hujus, quæcumque ab Aortâ inferiori ſoboleſcunt arteriæ, participes. Ergò & hanc eandem derivationem perſentiet uterus, fœtuſque utero concluſus nimiâ ſanguinis quantitate ſuffocabitur. Emetica propinanda jubes ? Ancipiti gladio feris ; oleum addis flammæ. Contractis ſcilicet abdominalibus muſculis, concuſſis, ventriculo, cæteriſque viſceribus, ſanguineus latex novus morbi fomes, in Aortæ ſuperiores ramos, vi novâ protruditur. Ad Catharctica veluti ad ſalutis anchoram confugis ? Movent iſta quidem ; at nihil promovent. Valida exhibes Ptarmica ? Illis agitata violentiùs cerebri medulla turbatur ; illis vividiùs conquaſſati pulmones diſrumpuntur ; ab illis repetita ictuum ſeries fœtum necat. Quid ergò ? An tota ſalus ægrotantis nullam ſperare ? An quæ luxuriat auxiliis Medicina, hîc manca ? Minimè. Prodit quid perdomari difficile ? Suas illicò opes undique colligit Medicina. Irrita aut dubia Pharmacorum virtus ? Non irrita manuum opera. His mutuatis & ritè parentibus noxii quidlibet eradicare Medicus impotens. Nota eſt in prægnante Apoplexiæ cauſa? illam efficit nimia ſanguinis quantitas, nimiaque uteri à fœtu diſtenſio. Ergò quâvis ratione tollenda. Solita reſpuit auxilia ? Eccur ita dubius & anceps hæres? Peritas admoveto manus. Quid non boni proferent ? Manuum operatione potes fœtum ab Orco redimere, matremque mortis unguibus eripere.

IV.

HAUD mora : proſtent obſtetricantis manus peritæ, opus aggrediantur audacter ; fatalis urget neceſſitas. Ergò prægnans ſitu convenienti collocetur ; humi in ſtrato, vel in lecto, vel in cathedrâ idoneâ. Si ſupina in ſtrato, vel in lectulo jaceat, huic crura, obverſis ad nates calcibus, flectenda. Lumbis ſupponenda pulvinaria, ut his paulò altiùs elevata coccygis oſſa ab inferioribus non repellantur, ſicque minùs obſtent fœtûs excluſioni. Tum ægrotanti hoc modo diſpoſitæ, manibus oleo vel recenti butyro inunctis, obſtetricans muliebria pertractabit ; collectos unà digitos in vaginam immittet cautiùs, huc & illuc lentè contorquendo. Ità paulatim ad interius orificium devenient obſtetricantis digiti. Hoc tunc temporis, jam tantiſper hiulcum, ſæpè etiam largè patens obſervatum. At ſi minùs apertum, immiſſo primùm uno duntaxat digito, dein altero, poſt eoſdem alternatim diducendo ab invicem, ſenſim ſine ſenſu integrè dilatabitur orificium, & ad membranas uſque fœtum involventes licebit penetrare. Membranæ ex tempore rumpendæ, ut effluentibus aquis, tùm interna, tùm externa mulieris genitalia molleſcant & lubricentur. Intereadum reſerato interiori uteri orificio, diſruptis membranis, manantibus aquis, ſitus & diſpoſitio fœtûs non omittenda. Quas offerat in oſtio partes apprimè diſquirendum. An prolapſum caput, an pedes diligentiùs obſervet obſtetricans : ubi caput non deprehenderit, nec pedes ſenſerit ; hos nulla cunctatione manu perquirat, ac demùm repertis fœtum extrahere ſatagat ; nec infauſtus ſucceſſus. Fœtu educto ſupereſt placenta ab utero citiſſimè revellenda. Ab ejus expulſione tota ſalus matris pendet. Ergò iterùm oleo oblinita manus in uterum mittenda ; quo facto extremis digitis exunguibus deglubenda

placenta. Ex hac ultimâ operatione miri ſequentur effectus. Recluſis uteri vaſis, cruor per eadem vaſa quaſi per Catharactas urceatim effluet. Quænam certior & tutior via ſubitæ Revulſioni? Quidquamne ſimile univerſa præſtat Pharmacia? Quidquamne cæteræ Artis Chirurgicæ Operationes? Perpendas.

V.

UT perfectè curetur morbus, non ſufficit integra morbi cauſæ cognitio, non remediorum convenientium debita applicatio: removendum inſuper quidquid aut periculi plenum, aut caſſos facit medicaminum effectus. Sic ſe habent acuti in gravidis. Apoplexia prægnantem invadit? Quî ſuccurres? Vidiſti: Medicamenta aut periculoſa aut nullius virtutis; ægram non lævant, fœtum necare poſſunt. Ergò tutius quid eligendum. Tutior ſanè partûs promotio. Illo mediante matri & fœtui magna cedunt commoda. Excuſſis aquis, educto fœtu, extractâ placentâ contrahitur uterus, vaſa ejus ſanguine turgida vacuantur, tollitur totius abdominis preſſio: liberior per inferiora vaſa fit ſanguinis circuitus. Undè & ſanguini nimiâ copiâ ad cerebrum protruſo facilis conceditur retrocedendi locus. Sic minuitur in hoc viſcere nervorum preſſio. Præterea promovendo partum aliud boni ſequitur. Quæ priùs inutilia, aut noxia fuiſſent remedia, jam maximè proficua. Jam ſanguis è brachio, è pede ſine diſcrimine mittitur; jam Catharcticis, Emeticis moveri viſcera non periculum. Plura poſtulas? Unum addam; nec levis momenti. Gravidam, inquit Hipp. acuto morbo corripi lethale. Occumbit Prægnans? Perit & fœtus. At heu! in æternum periit. Quantò ſatiùs eum partu educere & ſacris fontibus ablutum ſalvare?

Ergò prægnanti Apoplexiâ correptæ Partus manu promovendus.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Joann. Baptiſta Boyer.

M. Deſiderius - Claudius Fremont, Chirurgiæ Profeſſor deſignatus.

M. Franciſcus Mery.

M. Joan. Baptiſta Dubois, Scholarum Profeſſor, Sereniſſimæ Principis primæ Dotariæ de Conty Medicus, Regius Lector & Profeſſor Medicinæ.

M. Claudius Vergne.

M. Jacobus - Benignus Winſlow, Regiæ Scientiarum Academiæ, & Societatis Berolinenſis Socius.

M. Bernardus de Juſſieu, Regiæ Scientiarum Academiæ, Regiæque Societatis Londinenſis Socius, & in Horto Regio Botanices Prodemonſtrator.

M. Guillelmus - Joſephus de l'Eſpine.

M. Antonius Pepin.

autor.

Proponebat Pariſiis PETRUS ROUSSIN DE MONTABOURG, Conſtantienſis, Baccalaureus Medicus, A. R. S. H. 1732. à ſextâ ad meridiem.

Typis G. F. QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1732.